

Прича о Микују – Катарина Пешић

Прво моје сећање на њега је када смо ишли да беремо кукуруз. Никад нисмо имали приколицу па је деда позајмио од комшије. Никад нисмо имали ни трактор. Ни фрезу. Али он нам је био много више од трактора. Онако мали и спретан стизао и завлачио се свуда, само се једном заглавио, падала је нека велика киша и блато је било дубоко. Плашили су ме оним болесним класјем кукуруза, кад им израсте нешто црно, сада некако мислим да су биле гљиве у питању, тада сам мислила да је то тумор и да ће ме заразити погледам ли само у стабљику. Обожавала сам онај звук кад се здрав, зрео кукуруз кида са стабљике. И онда све то ставимо у приколицу па се сестра и ја возимо преко свега што смо набрали тог дана. Памтим и да је са нама увек ишао један човек, чија је њива била одмах испод наше, а и живео је у комшилуку. Онда је престао да иде са нама. Деда ми је рекао да је умро од срца, баба ми је рекла „Ма, обесио се, будала“.

Никад нас нису водили на задушнице, међутим, те године је било бомбардовање, не иде да оставиш децу саму код куће. Тата вози, деда на месту сувозача, мама и баба са нама позади. Мислим да смо тог дана обишли гробове свих људи које су икад познавали. Последњи је био гроб дедине мајке. И онда је пукло. Мама каже да је само видела ужарену лопту. Ја памтим како се земља затресла и како сам се много уплашила. Баба је гунђала и посадила ме да седим на ивицу неког

гроба и давала ми кисело млеко да се смирим. „Па, наравно, кад смо код овог баксуза на гроб дошли!“ Кад смо схватили да никоме није ништа, брзо смо сви ушли у фићу и одвезли се кући.

После бомбардовања смо једном ишли да обиђемо њиву код аеродрома. Ту смо садили пшеницу, а на овој другој кукуруз. Памтим да тамо није било никаквог хлада па смо Теодора и ја увек импровизовале. Ја сам одувек много волела да копам по земљи, у очекивању да пронађем нешто древно што је ту неко давно закопао. Тог дана сам пронашла само део неке бомбе коју су бацали на аеродром. Однела сам баби, на шта је она вриснула „Баци то тамо, то је радиоактивно, немој сад да те ударим, има да се пушиш!“ Ја сам била баш збуњена, шта може обичан метал да ми уради, ипак сам га закопала у земљу.

Кад смо се спуштали низ Тресибабу, деда би искључивао мотор, да не троши гориво. То ме је забављало. Занимљиво да ми возња Микијем никад није изазивала мучнину, другим колима углавном јесте. Једне године сам случајно кроз прозор бацила прстен од шкољке који сам те године купила на мору. И деда, шта ће, зауставио фићу посред серпентина и извадио онај троугао док нисам пронашла прстен. Срећа није отишао у жбуње. Баба је само рекла „Ћути па га ниси прогутала“. Те године сам зарадила свој највећи ожиљак на телу. Увече бисмо се правили да пецамо на Тимоку, иако нико од нас није био неки искусан пецарош. Једне вечери је Теодора само нестала. Сви смо се растрчали по шуми, по селу, чак и до напуштене железничке станице. Нашли смо је код старе воденице, ишла је да се прошета а кад се вратила нас није било. Ја сам се тада саплела и огулила колено. Ожиљак ми

не би остао да нисам сваког дана копала рану која никако да зарасте од бањске, лековите воде. Веровала сам да ће тако брже да исцели. Септембра смо се опет спуштали низ Тресибабу и базен је био пуст. Тада сам научила да пливам. Годинама касније су ме Мики и деда три пута недељно чекали испред базена, после тренинга.

А онда се једног августа све променило. Гангрена је била опасна и деди су морали да ампутирају пола стопала. Сећам се да нам за фићу није ни био потребан кључ, само сам цимнула ону сребрну дршку и врата су се отворила. Ушла сам унутра и много плакала што деда више никад неће моћи да га вози. Још увек памтим сваки његов делић. Седишта пресвучена јамболијом, да не буде хладно, најлепши мењач који сам икада видела, који је заправо био само обична дршка на коју је натакнута провидна стаклена кугла са црвеним дном у чијој је средини стајао неки позлаћени олдтајмер. Шрафцигер гурнут тамо где треба да стоји она ручка за спуштање и подизање стакла, која је испала, па да прозор не би стајао константно отворен.

Продао га је две године касније, три дана након мог 16. рођендана. Плакала сам ја, плакао је деда, сви смо плакали.

Узео је за њега бедних 50 евра. Изгледа да је толико коштало моје детињство.